

akarják nekem elhinni. Pedig itt ragadnak mindörökre. Keresnek a betegsegélyzőnek, a bábáknak és a sűrásoknak. Na, és talán belépnek egyszer a Székelyalkalmazottak Szövetkezetébe is. Talán még a munkásszervezetekbe is. Ugy né, ahogy én. Hát tehetek egyebet? — kérdi mentegelőzve. — Ha az embernek nem sikerül az egyik, háttha sikerül a másik... Csak ne fájna annyit a derekam...

Az író elutazása napján választották be ezt a bolonyai munkást a Magyar Népközösség munkásszekciójának a szervezőbizottságába...

Ejfélkor ér Predeálba, hogy lepecsételtesse a jegyét. Félnégyig a hideg váróteremben fagyoskodva számbaveszi utazása eredményeit. A felolvasáson eladott könyvekből a székely Szövetkezet javára levont százalék híjján, 395 lej jutott neki. Kézből eladott 200 lej érőt a szabómunkásoknak... A sok jó koszt és dupla ebédek ellenére fogyott egy kilót, mert soha 4-5 óránál többet nem aludt éjszaka. Most a vonaton se mer aludni. Félt, nehogy lába kelljen egy végül mégis rábizott csomagnak. Hogy ébren bírja tartani magát, Brassóban szerzett témáit rendezgeti agyában...

WOLFGANG SCHLÜTER: JUT MÉG ESZEDBE?

Fordította: JELEN LÁSZLÓ

I.

*Jut még eszedbe az a sár,
az az esővert nagy mező,
hol bukdácsoltunk uttalan,
két ismeretlen szerető?*

*Te jobbra mentél, én a part
csúf bokrai közt nyugtalan
kerestem a helyes csapást,
merre a tér járt utja van...*

*Utána, érte küldeném
a sár után, a szél után
a szívemet, ha volna még
valahol ilyen délután*

*s az ut, az ut — az elveszett:
nem letted Te, nem lettem én,
csak bukdácsoltunk a mező
vöröslő agyagtengerén,*

*Veled kint a vak ég alatt,
ágról szakadtan, egyedül —
míg arcunkra az ég vize
s az eltévedtek könnye düll.*

*csak bukdácsoltunk körben, - és
nem volt más csak a nagy mező,
a konok ég, a jeges szél
s két ismeretlen szerető,*

*Ez a jó boldogtalanság
ó, csak enyém lehetne még,
mit bánnám ónos záporát
mint önti a fekete ég,*

*hajléktalan két bujdosó,
a világban két elveszett —
ó mily lázzal kaptam el ott
csuromvizesen a kezed*

*mit bánnám a rideg szelet
s az utat, ami elveszett
ha kigyulladt két kezemben
gőzölne hófehér kezed*

*s mily boldog voltam ott a rét
agyagos, vörös tengerén
hogy kiverten, üdvözületlen:
de végre Reád lettem én...*

*és állanék és állanál
eltévedten s remegve bár,
de mégis egy utban Veled,
mint akkor ama délután!*

II.

Jut még eszedbe — kérdeném,
de kicsi az egyéni „fáj“!
Most sokkal borultabb az ég
és ami sár van nem is sár:

mert ami hull már nem is eső
s ami zokog már nem is szél
és ami mező, az sánc árok
és ami táj volt — haditér.

Ez már a végső óra mélye,
a végső, utolsó homály
és „nincs tovább“. Megállt az ész
az ember határainál

s embertelen lett, vakmerő:
emberszivekre tapodó,
uttalan vak térben bolyong
a romboló és alkotó!

Ha szállsz a végleg kifosztott
s jégbe szögelt világ felett
látod-e Lelkiismeret
„emberi“ álmunkból mi lett?

Az idő jegyei nyugati lapok apróhirdetéseiben

„**HATÓSÁGILAG ENGEDÉLYEZETT**, védjeggyel ellátott bombamentes fedezék! Tíz személyre! Ára 6000 franc. Öt nap alatt kész“.

„**SAJÁTMAGA FELÉPITHETI** családi menedékhelyét. Csak öt ezer franc.“

„**FESTESSE KÉKRE** ablakait szakértővel!“

„**REPÜLŐGÉPEK ELLEN** legbiztonságosabbak a homokzsák menedékek“.

„**HOMOKZSAKOKAT** teherautón házhoz szállítunk“.

„**LEGYEN ELŐVIGYÁZATOS!** Lásd el gyermekeit személyazonossági tábláscskákkal. Az övre erősíthető, fehér és rozsdamentes fémből készült, névvel és lakáscimmal ellátott táblák ára három franc“.

„**ŐRIZTESSE MEG FESTMÉNYEIT** és műtárgyait! Csomogolás és biztonságba helyezés szakértőkkel. Gázmentes raktár“.

„**NÁLUNK KAPHAT MINDENT**, amit magával kell vinni menekülés esetén. Hátizsák, lábzsák, gumipárna, tábori ágyak stb. Siessen, amíg nem késő“.